

La Jornada Sant Jordi afirma l'esperança com a missatge polític

Dill, 26/11/2018 per Catalunya Religió

(Jordi Llisterri-CR) La foto és gairebé la de cada any al mateix lloc, però corregida i augmentada. La XIV Jornada Sant Jordi s'ha celebrat aquest dissabte a l'Hotel Alimara de Barcelona amb gairebé 200 assistents i amb noves entitats convocants. Des de la primera edició de 2004 promoguda des del Grup Sant Jordi pel bisbe **Joan Carrera**, s'hi ha anat sumant els Equips de Pastoral Política i Comunicació, la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat, el Consell de Laics dels Caputxins de Catalunya, i Justícia i Pau. La Jornada sobretot ha esdevingut un espai de trobada de diversos sectors de l'Església catalana però també s'hi ha sumat participants del País Basc, de Madrid, de les Balears i, aquest any amb un grup més nombrós, del País Valencià.

El tema d'aquest any era "Política i esperança". El cardenal **Lluís Martínez Sistach** va obrir la jornada destacant les "diferents realitats eclesials presents" i recordant com el bisbe Joan Carrera sempre havia promogut la participació dels laics en la política. "Els laics cristians encara estan massa tancats en l'Església i poc presents en el món", va afirmar el cardenal. La seva presència ha contribuït a fer "una política amb majúscules que sempre va lligada a l'esperança".

En l'obertura, el filòsof **Josep Maria Esquirol** va remarcar la importància del testimoni coherent en la societat "que fa lluir una llum en la foscor". També va destacar la diferència entre poder i autoritat: "El poder te'l dona el càrrec o els diners. L'autoritat només la té aquell a qui li reconeixen els altres: te la donen els altres".

Com a consiliari del Grup Sant Jordi, el jesuïta **Enric Puig** va fer una crida a "no quedar-se en la superficialitat" i va recordar "el paper profètic que ha tingut l'Església". El director general d'Afers Religiosos, **Marcel·lí Joan**, també va participar en la inauguració i va recordar els dirigents polítics catalans exiliats i a

la presó, especialment aquells que sempre han mostrat les seves conviccions cristianes i implicació en grups eclesials.

L'esperança indispensable

Les dues conferències centrals de la Jornada i el debat del matí el van protagonitzar els teòlegs **José María Castillo** i **Francesc Torralba**. Les dues intervencions van posar l'accent en la necessitat de l'esperança per canviar el món i com a condició indispensable dels cristians.

Castillo va reivindicar una Església més fidel a l'Evangeli i centrada en Jesucrist, oposada als episodis en els quals "l'Església ha marginat l'Evangeli". "A l'Església només hi té lloc l'esperança per la seva fidelitat a l'Evangeli. Una església que no és fidel a l'Evangeli no té dret a l'esperança", va insistir Castillo. Alhora, va remarcar la centralitat de Jesús perquè "Jesús és el que nosaltres podem conèixer de Déu, del transcendent, d'allò que hi ha al límit del nostre coneixement".

Francesc Torralba va descriure una esperança no ingènua i que "també contempla la contrarietat". Va explicar dues condicions necessàries d'una esperança que no sigui ingènua i que ha fomentat l'Església: "L'esperança suposa comunitat i continuïtat institucional: saber que som molts i que no estem sols". Per això, "un es desespera quan no veu a qui passarà la torxa". Aquest idea d'esperança comunitària i intergeneracional permet "anar més lluny si ajuntem l'experiència dels qui ens han precedit amb l'empenta i l'energia dels qui van apareixent". Aquesta "esperança que fa caminar el món" és la que ha d'evitar convertir-nos en "l'espectador que només contempla atònit com es desmunta el món i que, a més, critica el qui prova de fer alguna cosa per evitar-ho". Una demanda d'implicació que ha accentuat en les seves propostes el papa **Francesc**.

A la tarda es va fer una taula rodona sobre la imatge pública de l'Església. Es va posar de manifest la dificultat de transmetre una imatge esperançada de l'Església pels seus propis errors i pecats i pels prejudicis amb el que es jutgen moltes de les seves actuacions. Hi van participar **Agustín Rodríguez**, rector de la parròquia de la Cañada Real de Madrid; **Cristina Orduña**, delegada episcopal de Mitjans de Comunicació d'Urgell; **Jordi Roigé**, director d'Animaset; i **Gisela Pruna**, jove de la Prelatura de l'Opus Dei.

No prescindir de la política

En les conclusions de la Jornada, **Carles Armengol**, president de la Lliga Espiritual Mare de Déu de Montserrat, va reconèixer que "hem parlat més d'esperança que de política, però l'esperança també és un missatge polític". Com han recordat diversos papes, "la política és una de les formes més altes d'exercir la caritat" quan s'enfoca al bé comú i al servei als altres. Per això, Armengol va remarcar "s'ha de canviar la política, però no podem prescindir-ne: el discurs antipolític és molt perillós i llavor dels populismes i la confrontació".

Com a exemple d'aquest compromís, va recordar la figura de diversos cristians catalans com el cardenal **Francesc Vidal i Barraquer** i **Manuel Carrasco i Formiguera**. Armengol, també va destacar la sintonia de les intervencions amb les reformes del papa Francesc, al qual cal reiterar públicament el suport.

"Política i esperança": Trobada del Grup Sant Jordi de defensa i promoció dels Drets Humans

El dissabte 24 de novembre a Barcelona va tenir lloc la Jornada anual de trobada i reflexió convocada pel Grup Sant Jordi de Defensa i Promoció dels Drets Humans, i que enguany reflexionava sobre "Política i esperança". Hi va participar en la Taula rodona la Delegada diocesana de Mitjans de Comunicació del Bisbat d'Urgell Cristina Orduña i Ponti.

[Bisbat d'Urgell, 27 novembre 18](#)

Hi van tenir moment d'intervencions el jesuïta P. Enric Puig i el filòsof Josep M. Esquirol, amb un record afectuós pel fundador del Grup Sant Jordi el bisbe auxiliar de Barcelona Joan Carrera, traspassat ara fa deu anys.

Les ponències de la Jornada anaren a càrrec del teòleg jesuïta Dr. José M. Castillo "Jesús i el seu Regne, promotors d'esperança", i el professor Dr. Francesc Torralba sobre "La força de l'esperança: entreveure possibilitats".

També una taula rodona sobre "*La imatge pública de l'Església*" aplegà diversos comunicadors i responsables d'informació Mar Galceran, Agustín Rodríguez, Gisela Pruna, Jordi Roigé, i la Delegada d'Urgell Cristina Orduña.

Tancar

Tribuna

Carles Armengol. Grups Sant Jordi de Drets Humans

Política i esperança

En temps de crisi i desprestigi de la política pot sorprendre reivindicar-la tot vinculant-la a l'esperança. Això és el que s'ha fet aquest novembre a la Jornada que, com cada any, convoca Sant Jordi junt amb altres entitats que malden pel compromís social i polític dels cristians. L'esperança no és ingenuïtat ni tan sols optimisme. Allò valuós és no caure en la desesperança. La desesperança porta a la inanició o a l'escepticisme, quan no al cinisme, i aquesta actitud és letal per a la política. Per això l'esperança és ja un missatge polític. És oportú, i fins i tot urgent, que com a cristians fem aquesta reivindicació de la política i que treballem per superar el seu desprestigi. No en va el papa Francesc vincula l'esperança de futur amb la tasca de rehabilitar la política. Ja ho va fer al Brasil el 2013 i hi ha seguit insistint reiteradament.

DES DE L'INICI del seu pontificat Francesc ha afirmat de manera constant la importància que la política té en la vida de les persones i dels pobles. Ho fa tot demanant als cristians que s'hi impliquin com

a missió que els és pròpia i reconeixent la política com una de les formes més altes de caritat. No és pas inèdita aquesta vinculació de la política amb l'amor als altres. És un dels principis ben consolidats del pensament social cristià. Un dels primers a proclamar-lo de manera contundent i pública va ser Pius XI, el desembre de 1927, en el seu discurs a la Federació Universitària Catòlica Italiana –FUCI–. Ho feia animant els joves a una presència política dels catòlics que els acabaria enfrontant a Mussolini. “La política –els deia Pius XI–, en tant que té cura de l'interès de tota la societat, constitueix el

“La llibertat, el respecte als drets humans i la democràcia no són conquestes irreversibles

camp de la més àmplia caritat.”

A CASA NOSTRA, i al món, la política està en crisi i sovint mereix la nostra crítica. Cal canviar la manera de fer política, però de la política no en podem prescindir. L'antipolítica és l'ariet dels feixismes, de les dictadures i dels totalitarismes. No oblidem aquell cínic consell del general Franco: “*Haga como yo y no se meta en política.*” Convé recordar-ho aquests dies en què podem observar amb preocupació amenaces per la llibertat i per la democràcia. Aquí i al conjunt d'Europa. El cristianisme és la religió secular per excel·lència. En delimitar clarament les esferes religiosa i temporal de la vida i afirmar-ne l'autonomia, ha contribuït a la configuració de societats obertes on el valor de la llibertat assoleix la major plenitud. Els cristians, en tant que ciutadans, som subjectes polítics i, animats per l'evangeli de Jesús, estem cridats a defensar aquests assoliments i a treballar per la justícia global. La llibertat, el respecte als drets humans i la democràcia no són conquestes irreversibles. L'esperança és també la lluita per preservar i estendre aquests valors.